PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05 interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXVI — Nr. 898 (6332) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Luni 11 mai 1970

Matthews
ANGLIA

Dacă există un fenomen al fotbalului, acesta este cu siguranță Stanley Matthews, sau mai complet spus Sir Stanley Matthews, pentru că el a fost ridicat la acest titlu nobiliar de către regina Angliei. Și el merită cu prisosință toate onorurile. Căci un asemenea jucător care a evoluat — la 50 de ani ! — în cea mai înaltă competiție a lui „Football League" este un caz unic. El a zis adio fotbalului abia în ziua în care a împlinit jumătate de secol de existență.

Matthews este exact contrariul lui Denis Law. Dacă cei doi fotbaliști ai Marii Britanii posedă o clasă echivalentă, ei bine, pe cît de modest este Matthews, pe atît de „clown" este Law.

Carierea lui sir Stanley Matthews a fost străluci-

toare, dar fără istoric. În 35 de ani de fotbal el n-a cunoscut decît două cluburi : Stoke City și Blackpool. Dacă Matthews a fost o aripă inegalabilă, dacă driblingul său diabolic a făcut ravagii de-a lungul mai multor decade, el a fost înainte de toate un gentleman, un sportiv în toată accepțiunea cuvîntului. El era iubit și respectat de către toți adversarii săi.

Toți cei care au asistat la jubileul oferit de către Stoke City au trăit clipe înălțătoare : spectacolul tuturor marilor stele ale fotbalului mondial — purtînd spontan în triumf pe acela pe care l-au considerat drept un exemplu demn de urmat — va rămîne pe veci întipărit în memoria lor.

„SPORTUL" în vizită la „tricolori"

UN ULTIM „DIALOG" ÎNAINTEA PLECĂRII

DRUM BUN, MIRCEA!

— Spune-mi două vorbe, Mircea, acum, la plecare.

Căpitanul echipei naționale, Mircea Lucescu, nu stă pe gînduri :

— Sînt foarte mîndru că plecăm în Mexic. Și nu plecăm cum se pleacă uneori la Cannes, la Festival, pentru filmul cu „cel mai bun generic", sau la cine știe ce simposion cuprins într-un program de relații culturale. Nu! Plecăm în Mexic pentru că AM CUCERIT acest drept. Plecăm în Mexic, deși, acum un an, cînd mai erau doar cîteva zile pînă la Lausanne, 90 la sută dintre iubitorii fotbalului puneau mîna în foc că n-o să ajungem niciodată la Mundialul mexican. Singurii care au crezut cu adevărat asta am fost noi, jucătorii.

— Și a venit Lausanne-ul...

— După Lausanne ni s-au scris ode. Lausanne marca începutul unui vis. Și cînd totul e doar vis, scrii frumos. Așa s-a scris și după meciul cu Portugalia : visul continua. Dar, în clipa în care visul n-a mai fost vis, ci o realitate împlinită, au început încondeierile : Sătmăreanu e rigid ca o teracotă, Nunweiller VI mișcă urît coatele în alergare, Lucescu ar face mai bine să-și scrie Jurnalul...

— Și ?

— Și viața a mers înainte. Îmi aduc aminte, acum cinci ani, cînd încercam să intru în echipa națională, a apărut într-un ziar, un mic articol în care se scria că antrenorii de lot sînt orbi, că ar fi la „Filatura" sau la „Butoiul" o extremă formidabilă, de care e o adevărată crimă că nu se ține seama... De atunci, eu am îmbrăcat de 25 de ori tricoul echipei naționale... Băiatul de la „Butoiul" a dispărut, iar autorul a pus capul în nisip, ca strutul, în numele dreptului sfînt al inocentului.

— Văd că ai memorie, Mircea. Spune-mi ceva despre echipă.

— Sînt, iarăși, mîndru că joc în echipa de astăzi, și aproape că nu-mi vine să cred că sînt căpitanul ei. Zilele trecute am fost la studioul „Sahia", invitat de regizorul Szekler, ca să recunosc niște jucători în faze de joc, la masa de montaj. Am revăzut meciul nostru cu Anglia : 0—0, la București. Și am fost uluit. Operatorii noștri i-au urmărit tot timpul pe Bobby Charlton și Bobby Moore. Noi, fotbaliștii români, nici nu existam. Eram ZERO, în conștiința multora. Și marele merit al echipei de astăzi, e că a izbutit să facă drumul de la zero la Mexic.

— Dă-mi un pronostic.

— Nu-mi place demagogia optimismului fără acoperire. S-ar putea să pierdem meciul cu Anglia, deși un eventual cîștig ne-ar da aripi. În schimb, cred că vom cîștiga meciul cu Cehoslovacia.

— Și Brazilia ?

— Brazilia e al treilea joc. S-ar putea ca brazilienii să aibă atunci nevoie doar de un punct. S-ar putea, pe de altă parte, să nu le mai fie de folos nici două.

— Faci calcule, Mircea ?

— Sînt nevoit să le fac. Nu cred în sinceritatea urării care spune: „Vă dorim o comportare onorabilă".

— Ce zici de finala C.C.E. ?

— La olandezi mi-au plăcut cel mai mult suedezul Kindvall și austriacul Hasil.

— Drum bun, Mircea !

Ioan CHIRILA

● DORINȚE ȘI SPERANȚE ● ITALIA, PRINCIPALA FAVORITĂ A JUCĂTORILOR ROMÂNI

„Sportul" în vizită la „tricolori", la cartierul lor general de la Centrul „23 August". Angelo Niculescu „sparge gheața", invitîndu-i totodată pe băieți să se destăinuiască.

Foto: Th. MACARSCHI

Oră de amiază, ieri, la centrul 23 August, unde „tricolorii" și-au stabilit ultimul cartier general ante-Mexic ; pe cer, nici o scamă de nor, soarele încălzește ca la Guadalajara (30° la umbră) iar jos, în juru-ne, pe pămînt ambianță de... port, înaintea ridicării ancorei. „Corabia", cu Mircea Lucescu la proră, n-a plecat încă — o va face abia mîine (n.r. azi), dar aici, pe aleile parcului din fața hotelului străjuite de brazi ca la Poiana Brașov, rudele și prietenii fotbaliștilor au venit să-și ia rămas bun, să mai smulgă cîteva clipe împreună cu ei.

Lîngă noi, pe o bancă, Lucescu îl sărută cu foc (așa ca să țină măcar pentru o... lună) pe micuțul Răzvan, care, deocamdată, are de la tătic doar cîrlionți bruneți ; Marin Tufan, cu un geamantan într-o mînă, ne salută din mers, preocupat să-și conducă soția pînă la stația de tramvai, Dumitrache abia se zărește — așa, înconjurat de amici — undeva la cap de alee. Mai fiecare își are pe cineva : un părinte, un frate, un coleg de echipă, un prieten apropiat.

„Toată lumea-i alături de noi și în aceste ultime zile care ne-au mai rămas pînă la plecare. Sîmbătă, la ora 11, cînd părăseam blocul, însoțit de familie, vecinii se aflau la ferestre. Urări de drum bun și succes, fluturări de batiste m-au petrecut pînă departe" — ne spune Lupescu.

„În afară de Nelu, care a avut grijă să-mi scrie din Turcia (cum să fac, cum să dreg), toți ceilalți frați ai mei și-au dat întîlnire la „bătrîni", cu mult timp înainte de a-mi face bagajele. Fiecare avea pentru mine o vorbă de încurajare, pînă și Edi, prislea familiei, a ținut, la plecare, să mă bată pe umăr, cu un gest protector",

ASTĂZI PLEACĂ ÎN MEXIC ECHIPA NAȚIONALĂ DE FOTBAL

În cursul dimineții de astăzi, echipa națională de fotbal a României va părăsi țara, cu destinația Mexic. De la București, „tricolorii" vor călători la bordul unui avion TAROM pînă la Bruxelles, de unde își vor continua drumul cu un avion al companiei Sabena.

În Mexic, fotbaliștii români sînt așteptați să sosească miercuri 13 mai.

ni se destăinuia cel de al șaselea dintre Nunweilleri.

★

Dar noi, cei de la „Sportul", ce căutăm în intimitatea de aici acum, în aceste ceasuri de despărțire ? Ei bine, am venit în mijlocul băieților lui Angelo Niculescu și Em. Vogl pentru a continua o tradiție, tradiția vizitelor reciproce : Tricolorii la „Sportul", „Sportul" la Tricolori... Cu prilejul unor asemenea întîlniri, atunci în toamna marilor speranțe și a marilor... îndoieli, ne ghiceam unii altora gîndurile. **„Ce ziceți băieți ? Îi batem mîine pe portughezi ?"** — întrebam noi **„Știm noi ? Dar dv. ce credeți ? Au fost și ei în vizită la dv. Sînt optimiști ?"** — ne descosea, de pildă, Coco Deleanu.

„Dimpotrivă ! Se temeau să dea pronosticuri. Cînd s-a încumetat Batista s-o facă, ne-a lăsat pe toți în suspense : **„Ei bine** — parcă-l auzim și acum pe fundașul portughez — **duminică cred că va învinge o țară... latină".**

Amîndouă — și România, și Portugalia — erau țări latine...

Dar am învins noi !

Cît de plăcute sînt, acum, asemenea amintiri...

De astă dată, am venit pentru a discuta despre ce va fi în... Mexic.

Și noul dialog „Sportul" — „Tricolori" a debutat fără micile ezitări din trecut. Ne-am obișnuit doar unii cu alții.

★

Aruncînd în mijlocul tricolorilor trei întrebări : „Un gînd înainte de plecare..." ; „Cine va fi noua campioană a lumii ?", și „Cu ce ați vrea să vă întoarceți din Mexic ?", n-am făcut decît să sădim sămînța discuției, ceea ce a rezultat — creație colectivă — fiind doar transcris în rîndu-

Gh. NICOLAESCU
Paul SLAVESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

„CROSUL TINERETULUI" — EDIȚIA a III-a

CORTINA PESTE MAREA FINALĂ

Clujul pe locul I, la echipe

Scăldat în lumina unei zile aproape ireal de frumoasă, străvechiul oraș de pe Bega a fost o gazdă ideală pentru etapa finală a „Crosului tineretului". Străzi împodobite sărbătorește, mii de oameni așezați de-a lungul traseului, pe unde a defilat lunga coloană a tineretului — pionieri și școlari purtînd stegulețe și flori pe care le au dăruit oaspeților — iată, pe scurt, cadrul desfășurării ultimului act al celei mai mari competiții de masă.

Ora 9. Aliniați în fața tribunei oficiale, concurenții sînt gata de start. După ce profesorul Mihai Purice a prezentat raportul, sportivii au fost salutați de tovarășul Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C. A rostit, apoi, cîteva cuvinte de bun sosit și a urat succes deplin întrecerii tov. Coriolan Pop, primarul municipiului Timișoara. În tribune se aflau tovarășii Marin Bîrjega, vicepreședinte al C.N.E.F.S., Efrim Cherteș, adjunct de șef de secție la Consiliul Central al U.G.S.R., reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului, precum și alte oficialități.

Întrecerea a început cu un cros al celor mai mici sportivi ai Timișoarei — pionierii. Ei au alergat, în afara concursului, pe o distanță de 300 m. Dintre cîștigători am reținut numele Mioarei Cîrlan, Mihaelei Maier și al lui Augustin Stepan — autentice talente ale acestui atît de frumos și de util sport. Apoi au alergat finaliștii. Toate probele, la categoriile de vîrstă, au avut numeroși pretendenți la locurile fruntașe. Am remarcat, printre ei, pe veteranii „Crosului tineretului", participanți și la cele două ediții anterioare : Elena Mujdei, profesoară din comuna Farcasa, județul Neamț, Emilia Niță și Gh. Bădiliță din același județ. De altfel, acesta din urmă și-a văzut acum încununate eforturile depuse de-a lungul multor ani de antrenamente : Gh. Bădiliță — alergînd într-un stil care l-a și impus atenției specialiștilor în atletism — s-a clasat pe locul I în proba de 3 000 m seniori.

Mulți dintre finaliști au dovedit cît de bine se completează sportul cu diferite preocupări și profesii. Profesorul de matematică Ion Salta, de la Școala generală din comuna Zmeura, județul Argeș, și-a „calculat" atît de bine posibilitățile, încît pronosticul ce ni-l dăduse în ajun s-a dovedit a fi exact : el a venit pe locul II, după ce anul trecut, la ediția a doua, se clasase al cincilea în proba rezervată seniorilor...

Aleargă a treia generație, în ordinea plecării, dar prima generație în sport — veteranii.

Cursa este dominată de maestrul emerit al sportului, mereu tînărul Dumitru Tilmaciu, care se clasează pe primul loc. Asistența aplaudă frenetic pe un alt statornic iubitor al crosului, sportivul timișorean Ion Pop. La 58 de ani ai săi, el continuă să facă sport și, după cum ne-a mărturisit, nu intenționează să-l abandoneze curînd.

La întrecere au participat

Ion GAVRILESCU

(Continuare în pag. a 2 a)

Citiți în pag. a 3-a LOTUL „TRICOLORILOR" PENTRU MEXIC

PRACTICA DĂDĂCELII...

A intrat în obiceiul unor antrenori ca în tot timpul antrenamentelor să-și copleșească pur și simplu jucătorii cu sfaturi, cu recomandări, unele de prisos, deoarece le îngustează acestora din urmă posibilitatea de a acționa după propria lor gîndire. Și, ceea ce este mai greu de acceptat, o asemenea practică tinde să depășească anumite limite, să se continue în competiții, la jocuri oficiale, fapt care contravine evident regulilor de întrecere.

Nu-i mai puțin adevărat că o asemenea practică este tolerată și de către unii arbitri, care dovedesc un exagerat spirit concesiv, nu intervin cu promptitudine prin calitatea ce o au, închid ochii. Ei fac astfel un deserviciu acestor antrenori ; în loc să-i corijeze, îi încurajează în a persevera pe această cale.

Dacă efectele unor astfel de practici nu apar imediat, nu se fac simțite în competițiile programate în țară, în campionatele interne, în schimb ele nu pot fi evitate atunci cînd echipele — implicit antrenorii respectivi — sînt chemate să susțină meciuri peste hotare, în campionate mondiale, europene, în mari turnee internaționale. În aceste situații, antrenorilor nu le mai este îngăduită intervenția decît în pauză, obligați fiind să-și ocupe locurile ce le sînt rezervate și să urmărească în liniște evoluția echipelor lor.

Dar iată și reversul unor asemenea stări de lucruri : deprinși să fie permanent dădăciți, mulți dintre jucătorii unor astfel de echipe trec prin momente de-a dreptul neplăcute. Ei își pierd calmul, luciditatea, capacitatea de orientare, comit greșeli elementare devin de nerecunoscut. Așa s-a întîmplat (ca să folosim un exemplu de dată destul de recentă) la Turneul internațional de rugby pentru juniori de la Vichy („Cupa națiunilor" — F.I.R.A.). Obișnuită să fie continuu dădăcită, echipa țării noastre n-a reușit să se regăsească în nici un moment, în cel mai ușor meci din preliminarii, cel cu jucătorii Spaniei. Deruta care s-a creat în rîndul jucătorilor a făcut ca dificultăți obișnuite să capete dimensiuni insurmontabile. Și așa, ei au pierdut categoric un meci care trebuia — în mod normal — să se încheie cu o victorie facilă, să constituie o simplă formalitate.

O investigație mai atentă în intimitatea fenomenului arată că astfel de exemple le oferă — aproape de necrezut ! — chiar și echipe de seniori, cu jucători care se presupune că au suficientă maturitate pentru a găsi prompt soluții de rezolvare a unor situații ivite în teren.

Practica unor antrenori de a dădăci jucătorii nu face decît să le îngusteze acestora puterea de a discerne, de a gîndi și acționa cu toată luciditatea și fermitatea, le diminuează personalitatea. Mai mult, există primejdia ca asemenea jucători să ajungă cu timpul veritabili roboți, un fel de mecanisme capabile să acționeze doar la impulsuri venite din afara terenului. Iar cînd aceste impulsuri, din motivul arătat, nu mai pot fi recepționate, ei cad într-o derută totală. Și consecințele...

Tiberiu STAMA

FESTIVAL RUGBYSTIC

Duminică, în Capitală, a fost un veritabil festival rugbystic. Pe patru stadioane și terenuri — Ghencea, Tineretului, Parcul copilului și Vulcan — echipe din divizia A și finaliste ale turneului național de juniori și-au disputat cu ardoare șansele în partide care în general au pledat pentru frumusețea sportului cu balonul oval. (Amănunte, în grupajul de cronici din pag. a 2-a). Fotografia noastră reprezintă o secvență din partida Steaua — Rulmentul : o dispută aeriană pentru balon, după o repunere din margine.

Start în cursa de 200 m în care Mariana Goth a realizat 24,3 s.

Foto : M. FELIX

Campionatul de atletism pe echipe

● **Pistalu la prăjină și Sandru la 5000 m (juniori) — noi recorduri**

● **Steaua a învins Dinamo iar S. S. A. — Metalul**

Tot două recorduri republicane, unul la seniori și celălalt la juniori, au fost înregistrate și în cea de a doua zi de concurs din cadrul campionatului pe echipe — divizia A desfășurat pe stadionul Republicii din Capitală. Autorii lor sînt DINU PIȘTALU (antrenor **M. Berbecaru**) și respectiv, FLOREA SANDRU (antrenor **N. Nourescu**), la 5000 m. Dinamovistul Piștalu a trecut — cu rezerve — peste ștacheta înălțată la 5,05 m. Conform regulamentului, la remăsurarea înălțimii s-a stabilit însă că ștacheta fusese așezată, în realitate, la 5,04 m așa că, începînd de ieri, recordul țării la prăjină este de 5,04 m.

Florea Sandru (Metalul) a încheiat victorios disputa sa cu alergătorii de la C.A.U. și S.S.A., la capătul celor 12 ture și jumătate cronometrele marcînd timpul de 15:14,2. Un rezultat care se recomandă de la sine și care-l anunță pe tînărul său autor ca un alergător cu frumoase perspective.

Timpul prielnic, pista de elbitex, ambianța de concurs și dorința atleților de a-și vedea nivelul posibilităților la ora actuală, au prilejuit mai multe rezultate remarcabile care ne fac să credem că, în acest sezon, atleții noștri fruntași vor fi într-adevăr cei pe care-i așteptăm. După părerea noastră, revelația zilei a fost tînărul student de la I.E.F.S. NICHIFOR LIGOR care a obținut un frumos succes : 4,90 m la prăjină și căruia nu i-a lipsit prea mult pentru a fi trecut și el peste 5,00 m.

CAROL CORBU se află, fără discuție, pe un drum bun care-l va conduce spre mari rezultate. După ce sîmbătă

Romeo VILARA

(Continuare în pag. a 2 a)

În triunghiularul România — Italia — Ungaria

PISTOLARII ROMÂNI CONFIRMĂ VALOAREA INTERNAȚIONALĂ

TREVISO, 10 (prin telefon). În ultimele zece probe ale triunghiularului de tir, România — Italia — Ungaria, sportivii români au cîștigat patru locuri I. Pistolul viteză și pistolul standard au constituit apanajul trăgătorilor români, învingători detașați.

Rezultate : pistol viteză : 1. **Roșca 593 p, 2. Iuga 592 p (după baraj : 148 p), 3. Tripșa 592 p (după baraj: 147 p)... 15. Maghiar 574 p,** echipe : 1. **România 2351 p, 2. Italia 2338 p, 3. Ungaria 2317 p;** pistol standard : 1. **Giușcă 568 p (record republican egalat), 2. Tripșa 561 p, 3. Beonnio (Italia) 560 p, 4. Roșca 560 p... 10. Maghiar 546 p,** echipe : 1. **România 2235 p, 2. Italia 2206 p, 3. Ungaria 2196 p;** armă liberă calibru redus 3x40 f: 1. **Errani (Italia) 1157 p, 2. Nagy (Ungaria) 1155 p, 3. Papp (Ungaria) 1153 p... 6. Caban 1148 p... 8. Tamas 1137 p, 9. Șandor 1136 p, 10. Vasilescu 1134 p, 11. Ferecatu 1134 p,** echipe: 1. **Ungaria 4608 p, 2. România 4541 p, 3. Italia 4529 p;** pistol liber : 1. **Mucza (Ungaria) 560 p, 2. Marosvary (Ungaria) 555 p, 3. Campetella (Italia) 549 p... 5. Maghiar 544 p, 6. Iuga 543 p... 7. Bratu 542 p... 13. Giușcă 531 p,** echipe: 1. **Ungaria 2196 p, 2. Italia 2174 p, 3. România 2160 p;** armă standard 3x20 f: 1. **Papp 574 p, 2. Nagy 574 p, 3. Hammerli 572 p, 4. Șandor 572 p... 10. Vasilescu 569 p... 13. Tamaș 565 p... 16. Ferecatu 558 p, 17. Caban 554 p,** echipe: 1. **Ungaria 2290 p, 2. Italia 2261 p, 3. România 2260 p.**

801